רישומון בידוד

יום **1 #** גילוי

אני נכנס לבידוד . הייתי בקרבה לידיד שאובחן חולה , נסעתי אתו ברכב . המחשבות בראש מסתובבות כמו מכונות הכביסה של פעם . אני בעיקר מתחיל לחשוב על המשפחה הקרובה . ההורים , סבא וסבתא , זיידי , מאמי . אני מדמיין פרצופים נזעמים של דודים : מה? הדבקת אותנו ??

המנהל שלי כותב : תרשום לי את כל פרטי האירוע … רגע , אבל אני בכלל לא חולה . אבל אולי כן ? הילדים במיטה מקשיבים לדרמה , אני אומר לאשתי . לפני הכל אנחנו מרגיעים אותם .

אוי כמה שאני רוצה לשמור על הדרדסים האלו …

התגובות משתנות מאחד לאחד , יש שזוהר נפשם מתגלה , מנסים להרגיע . עמית לעבודה מתקשר אלי לאחל לי מזל טוב כי הנכדה של אחיו התארסה עם האחיין שלנו , צריך לשכפל אנשים כאלו . מזל טוב .

התגובות משתנות מאחד לאחד , יש שזוהר נפשם מתגלה , מנסים להרגיע . עמית לעבודה מתקשר אלי לאחל לי מזל טוב כי הנכדה של אחיו התארסה עם האחיין שלנו , צריך לשכפל אנשים כאלו . מזל טוב .

אני רואה סדרה של מחשבות שליליות , ניתזות בממטרה עם דפוס קבוע , זה כמו נגיף , בחיי … אני מלא התנצלויות לכולם . אשתי אומרת , למה אתה מתנצל ? עשית משהו רע ?

אחר כך אני חושב , נדפקתי .

התבטאתי בחריפות על רבנים שלא לוקחים מנהיגות והורו להמשיך כרגיל ומה יגידו , שבגלל זה אני עכשיו בבידוד ? ומה אכפת לי בכלל ? השכל שלי צווח לי שצריך להישמע להוראות של בטיחות וסכנת חיים . מוכרחים לצפות פני עתיד . ובכלל , מתייחס ברצינות לענייני חיים ושלום הציבור .

גשם בחוץ אומר , יהיה טוב , יהיה טוב , יהיה טוב .

.

בוקר יום 2 # קול המון אדם

בבוקר אני משכים ומודד חום . 35.6, אבל מרגיש חולה .

אנו חיים בתוך עולם מלא ורוחש , עולם כמטרופולין אחד הומה עם קו רקיע משלו . ויש תשוקה לקיום שהוא כמו בבידוד , להסתובב בחוץ עם האמת המבודדת שלך , הבלבדית – ולהיות שלם אִתה .

בעבר תהיתי רבות אם יש לי בכלל איזה “עצמי ” בפנים , או שהוא אבד אי שם בתחילת הדרך בגיל הבחרות המוקדם … אני , 173 ס”מ של ראי לדברים שחינכו אותי ? שאמרו לי , ואף הם תמונת ראי של משהו ? כל העולם חדר מראות ענקי שמשתקף האחד באחר שוב ושוב .

אני יודע שיש , יש אמת פנימית , ורוצה להכיר אותה , ולתווך אותה החוצה . לא לרצות (ר’ בפתח). איך מסלקים את תכונת הריצוי ? איך לא לנוע מתוך פחד , רק מתוך “לבד ” זך ומזוקק ? משימת הבידוד מרימה לי להנחתה.

בינתיים אני שומע קול המון אדם , אימת קהל מפעפעת בי . אני מדמה רחוב בבני ברק , מתוך קריקטורה של יוני , ובא לי להעיף את התחושה הזו ממני , אחת ולתמיד , לכל הרוחות .

אני מודד עוד פעם , הראש כואב , ושיעול אחד הגיח פתאום , מקודם .

בדלת הגיע שליח עם פיצה , ידא אריכתא של אמא ואבא מירושלים , הלב שלי מתמלא באדים של קרבה .

הבת שלי מסדרת מגש על הרצפה , כמו שמניחים לפני מלונה , איזה לב יש לה.

.

ליל 3 # סתימה במקלחת

בלילה לא נרדם . הראש כואב , אני מכאיב לעצמי בעיקר עם הפחד הארור האמור של השלילה .

יש סתימה במקלחת הורים , מתרחץ קצרות , מנסה להשחיל יד . אין שום דבר שחוסם את הניקוז … המים גואים ונעצרים על סף היחידה . בבוקר אני קם , הרצפה יבשה , כמעט.

אני שם לב שיש עוד מכסה ניקוז עגול , וחושב על עולם עם אלטרנטיבות בלתי מוגבלות , יש אנשים שלמדו לשנוא את עושר האפשרויות המופלא , “לפיכך הרבה לנו ”, עבור התקווה שתמיד יש בצד אגן נוסף שטרם הבחנו בו . אני נזכר באגדה שכשיבוא המשיח מים יעלו מאיזו סתימה נסתרת בהר הבית וזה מחייך אותי .

את היום אני פותח עם פתיחת דלת החדר וברכת “בוקר טוב ” למשפחה. מהתשובה אני מבין שבאמת טוב להם הבוקר .

36.2 מעלות , אני מודד , מודה אני . הכל בדמיון … אני עובר על החדר עם תרסיס חיטוי , ופותח חלון .

חמש שיחות שלא נענו , וכמה הודעות מלקוחות שמוטרדים מהתיקים שלהם. שימתינו … לוקח נשימה ארוכה ומניח תפילין , שבע סיבובים להפחתת לחץ הדם היהודי , מסובב ל ”שין ” אחד גדול על היד השמאלית . ששש.

חמש שיחות שלא נענו , וכמה הודעות מלקוחות שמוטרדים מהתיקים שלהם . שימתינו … לוקח נשימה ארוכה ומניח תפילין , שבע סיבובים להפחתת לחץ הדם היהודי , מסובב ל ”שין ” אחד גדול על היד השמאלית . ששש.

מתיז על עצמי מעט בושם , איזה יום .

.

יום # 3 סדר במחשב

אני עושה סדר במחשב , הדסקטופ גדוש בקבצים שונים . בין היתר , יש תיקיה שנקראת “הורדות שטותיות ”, פתחנו אותה בשביל שהקליפים המטופשים ירדו לשם , תכל’ס, היא קיימת שם בשביל לגחך עלינו … כעת, יש זמן לנקות קצת וגם להתנקות .

אני מגלה תמונות מהטיול שעשינו באיטליה . בפאתי הגטו היהודי , חצר בית הכנסת הגדול של רומא . צילמתי כתובת שיש חלקה , חקוק בה הודאה לזאב מקאפווא שנדב כיור לנטילת ידיים לבאים לבית הכנסת ה”ציציליאני ”, כך במקור .

השנה היתה “ארחץ בניקיון כפי ” לפ”ק.

הצד השני של עושר האפשרויות הוא רעש, הרשתות החברתיות מופצצות בוובינרים, הטכנולוגיה מציעה לנו כלים על גבי כלים. לחיצת הכפתור במקלדת היא המרחק בין האדם לידע. אוצר החכמה פתחו את השירות שלהם לציבור. יש שם יותר ממאה אלף ספרים, מי סופר… הקמתי לשיעור דף יומי שלנו קבוצה לשיעור מקוון בג’ימייל.

יש תחושה שאנו יחד יותר מתמיד. גמרא שבת י”ב עמוד ב’: לא יקרא לאור הנר שמא יטה, אמר רבי ישמעאל קריתי והטיתי, ורבי נתן אומר שגם כתב על פנקסו. קלמן שואל: מה עם נרות מוצקים של היום? מותר לקרוא לאורם? רבי גוגל מכריע מיד, מחלוקת הפוסקים. ואם חשמל דולק, מותר.

לפעמים אנו זקוקים לאוושה קלה של חושך, למעט צמצום, כדי שנטה את ראשנו, נתכופף אל הדף, ונתמקד במעגל האור המהדס, אז ריבוי ועושר או צמצום? איזוהי דרך יבור לו אדם?

יתכן שמלאכתנו לברר, אוכל מתוך אוכל. שמא כך נגיע לבלבדיות, לעצמיות. לפעמים אפשר לחוש אותה בקצות האצבעות, לוהבת בפנים, כל כך יפה.

אני מבקש להטות אליה את ראשי, ולעשות מלאכה לאורה.

.

ערב שבת 4 # סירוף מקודש מנתניה

יום שישי היום.

תיבות המייל והוואטסאפ מופגזות. מישהי קראה להן “נשאים של תוכן”. יש ציבור גדול ששומע כבר את נקישות פרסות חמורו של משיח. רב נתנייתי מעלה סרטון עם מתכון של סירוף מקודש מזנגביל, הל, קינמון ודבש, 15 ש”ח בחנות תבלינים ואתם מסודרים – הוא אומר – נגמר הסיפור של הנגיף, ואני לא מבין מה הסיבה שהוא לא משתמש בג’ינג’ר טרי.

המצאתי לעצמי פרויקט יצירתי של עיצוב קמיעות מחדש, קסת מוחלפת במקלדת. הקורונה מאוירת למעלה כמו לבנה, ואני ממתין שהיא תקבל הוראה חדשה – “לכי ומעטי עצמך”.

על הכוננית ערמת ספרים גבוהה, תחת הגדה של פסח –נפש יהודי, שירי

זלדה בכריכה רכה .

בְּמַלְכוּת הַשְּׁקִיעָה / אֲפִלּוּ קוֹץ מֵפִיץ נֹגַהּ
פִּתְאוֹם נְמוֹגִים כְּתָרִים / וְקוֹץ חוֹזֵר לִהְיוֹת קוֹץ
וְהַר שָׁב לְגָלְמִיּוּתוֹ / נֶחְשֶׂפָה מִדַּת הַדִּין
וּמְבַצְבֵּץ שֶׁלֶד הַיְּקוּם .

אז איך תעשה שבת ? מישהו שואל .

אֵיךְ תִּשְׁתֹּל הַשַּׁבָּת / פֶּרַח עָצוּם וּמֵאִיר / בְּלֵב
צַר וְעִוֵּר ? […]
הַדְלִיקוּ נֵר ! / שְׁתוּ יַיִן !
הַשַּׁבָּת יוֹרֶדֶת בַּלָּאט / וּבְיָדָהּ הַפֶּרַח ,
וּבְיָדָהּ / הַשֶּׁמֶשׁ הַשּׁוֹקַעַת …

המשפחה במסדרון , אנחנו שרים יחד לכה דודי . איך מקבלים שבת ?
אני שם לב – בשיר , כמה יפה .

שבת שלום .

.

מוצ ”ש **5 #** חדשות “כיכר ”: חילונים צפצפו

בבניין מולי אורות בבית נדלקים , הבדלה.

משקוף של חדר וכמה מטרים מבדילים בין איש למשפחתו , “ליהודים היתה אורה ושמחה ” אני שר במנגינת פורים , ידי עטויות כפפה אלסטית כחולה , ואין אפשרות להבחין בין ציפורן לבשר .

ב”כיכר השבת ”, מישהו מחזיר ימנית לפרצוף של אלו שכתבו על החרדים שהרבנים שלהם הורו להמשיך כרגיל , הכותרת : “בושה : חילונים צפצפו ומילאו את החופים .” האבק העולה בקרבות הבלתי פוסקים בין מגזרים במדינה חונק אותי .

העט הכותב מתפקד כמחט סייסמוגרף , זריז לחוש במתח .

אבל מי יארוג רטיות כתובות של פיוס ?

מי יחוש למיטת החולה ויושיט אלומת אור רכה ?

אנחנו אלופים בלמצוא את האור בכל מצב, זה הנרטיב אולי הכי משומש שלנו.

נוח לי להאמין שחסד השעה מופז לעתים לא רק משום שהוא בתוך החושך, אלא למרות ואף בלעדיו, ואפילו בהסתרה ואפילו בלי הסתרה.

אנחנו אלופים בלמצוא את האור בכל מצב, זה הנרטיב אולי הכי משומש שלנו.

נוח לי להאמין שחסד השעה מופז לעתים לא רק משום שהוא בתוך החושך, אלא למרות ואף בלעדיו, ואפילו בהסתרה ואפילו בלי הסתרה.

מה בין אור בתוך חושך, לאור בתוך אור? צללים. אור בתוך אור מסוגל לפזר צללים, לרכך עקומות, למלא בורות קטנים של חושך מחולייתם.

אבני אש פזורות לאלפיהן, בוודאי, ובכולן ניצוצות המבקשים להתקיים, משבת אל כל ימי השבוע. הגיעה שעה להצית אותן לנגדנו תמיד, ככל שניתן.

לשם כך אנו זקוקים לחמלה עצמית, וביטחון שנבנה מלבני הבסיס של חיינו. משפחתיות, אמונה ותקוה, כבוד ועצמיות, אהבה ואחוה. וגם – יקום יציב שלא יעשה לנו יותר מדי בלגנים.

כולנו מחווטים אותו הדבר בצלם הפלא הגדול, והרבה מתוך טבענו האנושי, ובכלל זה גם הקושי להבין שאכן יש דרמה, נשתנו סדרי חיים, הידיעה שהכל שונה עכשו לא מחליקה בקלות בגרון לאף אחד. הבנה שכזו מאירה כמה וכמה דברים.

צלילי קלטת שירי ילדים מתנגנת בבית, "אשרי יושבי ביתך". הילדות שרות עם אמא שלהן ומוחאות כף.

.

יום 6 # בא לי לחבק

השבוע אני אמור לצאת מהבידוד, בעיקר בא לי לחבק את אשתי והילדים, לאמץ אותם אלי.

אתמול הדלת היתה פתוחה מעט, והילדים הציצו אל החדר במין מבט של "מה בדיוק קורה בחדר הזה שאבא מסתגר בו?"

יש ישראלי שקורא לעצמו "עופר סין" הוא גר עם אשה וילד במחוז חוביי שהיה אישון המגיפה, עכשו, מיום ליום היא פוחתת.

מותר לנו לצאת מהתיבה – הוא כותב – אחרי שישים ומשהו יום של סגר מוחלט בבית. התיבות שלהם בניינים אפורים, רבי קומות. הם ממתינים ליונה ובפיה פתק, 14 יום ללא הדבקה.

מעל המיטה יש ספר שנקרא "אין לנו מושג". הוא מסכם את הסוגיות הגדולות של הפיזיקה. אני לוגם אותו במנות, כמו אספרסו קצר, מרוכז. בעיקר כי כל פרק מותיר אותי אפוף אדים. 68% של היקום הוא חומר שנקרא אנרגיה אפלה שאיננו יודעים עליו דבר, אבל הוא גורם ליקום להתפשט במהירות עצומה.

בפרק אחר, נסיקה פנימה במהופך, זום אין, אל תוך ריבוא חלקיקי החומר, ובפרק נוסף על טלסקופים שבהם ניתן לראות אורות מסיבה של מאות בשנים, האורות מגיעים לעין רק עכשו, אחרי הפלגה גלקטית של אלפי שנות אור.

במפה, אסיה היא כתם לידה על ירך העולם. ככל שהאנושות מתפתחת ויודעת יותר, האדם מוצא את עצמו קטן יותר ויותר, אורח זעיר לרגע, חלקיק, ראש סיכה.

ארגז הכלים הטכנולוגי שמוחזק ביד האנושות כמו נמלה שנושאת על גבה מטען ענקי. זה מאפשר לנו לביית את הטבע באותה טכניקה שבה אי אז החליט מישהו שמחיטת בר קטנה אפשר להצמיח שדות של לחם ולברוא מאפה קינמון חם.

.

יום אחרון #7 אני בא אליכם

מחר אקום וימי הבידוד יסתיימו. החדר נראה קצת כמו תא מעצר. מיטה, כלי אוכל, כיסא עם שולחן עבודה מאולתר, ושקית לאשפה ולכביסה.

מחר אקום וימי הבידוד יסתיימו. החדר נראה קצת כמו תא מעצר. מיטה, כלי אוכל, כיסא עם שולחן עבודה מאולתר, ושקית לאשפה ולכביסה.

המגפה צוברת תאוצה. חגיגה של דרשות ומכתבים, על שום מה באה מגפה

זו ? אני עוקב אחרי מפות החום העולמיות של בית החולים ג ’ונס הופקינס כבר כמה חודשים . חש שהמגפה שיתפה אותי בכוונותיה כבר מהימים הראשונים .

כמו תמיד , הרשת היא החשודה הטבעית . אחריה בתור תורה הקדושה – לא הקדשנו לה מספיק זמן , טוען עיתון ליטאי . מידות טובות , פאות ארוכות , ועוד ועוד . סבתא מאמי צדיקה בטלפון אומרת : בגלל לשון הרע. ראש ישיבה בעל חזון אומר : לבי אומר לי , אחדות בממשלה !

“הקב”ה בעט אותנו החוצה …” אומר מקובל . מוחי מתקשה להבין סדרות חינוך שכאלו .

חזקי , ילד חסידי מתוק בעל מחלה נדירה מסביר בסרטון , הנגיף יותר קטן מיתושו של טיטוס , כדי שנדע הקב ”ה יכול הכל . לבי תוהה על מדדי הבורסות , שחטפו ‘ארצה’. על קדישים כהים בקול ילדותי .

צינה קשה עולה מרחוק , השמים מלאים מיליארדי כוכביות , ואין לי מספר לברר את הפרטים . כתוב שרעם נברא לשבר עקמימות . לב פועם אינו מיישר קו על מסכי הא -ק-ג . אני שוטף את חוסר האונים בזכרונות חוף עם הילדים , וארמון של חול ורוח .

אני בא אליכם , אהובים , אני בא , אולי יום אחד אגלה לכם שחיבקתי אתכם כדי להיאחז בפיסת חיים .